

Babi, jdu za Kadulovýma klukama. Kadulovi kluci byli tři bratři, kteří bydleli v krátké blízkosti od našeho domu a byli k nám velice vzdálená rodina, ale já nikdy nepochopil, i když mně to několikrát vysvětlovali, co to za rodina byla. Nejstarší Kadulových syn se jmenoval Honza a měl nádhernou povahu, byl velice pracovitý, přebíral navíc veškeré zemědělské práce, které jim velice krutým způsobem přidělovala jejich maminka Vlasta, která si myslela, že nejlepší výchova je, když je bude mlátit šňůrou od žehličky, jak ona sama říkala, já je mlátím hlava nehlava. Prostřední syn Jirka byl matematicky nadaný a měl velice krátké prsty, měl z toho mírné komplexy a jeho děda, který ho měl rád, ho utěšoval, že dlouhé prsty mají jenom zloději. Nejmladší syn Stanislav byl nadaný sportovec, hrál výborně fotbal a oba dva starší bratry velice obdivoval. Já jsem byl o rok starší než Standa, těch nesmyslných zemědělských prací mně bylo přidělováno mnohem míň než Kadulovým klukům a vždycky k večeru, když jsme se setkali, jsme si postěžovali, jak pitomý život je na vesnici a jak bysme mohli z toho vybruslit. Ze všech těch kluků jsem měl vrozený talent vyhýbat se těm pitomým přitroublým zemědělským pracím. Můj děda mě velice zvláštním způsobem, bez jakýchkoliv řečí nebo gest, v tom s mírným úsměvem podporoval. Můj děda Robert se o zemědělských pracích vyjadřoval, že je to práce pro tupce, pitomce, lidi bez fantazie a že z té práce hovno je. Na snídani pil pouze černou kávu, aby celé rodině ukázal, že nepotřebuje mlíko, ale jinak si pochutnával na veškerých masitých výrobcích. Moje babička Leokádie byla neuvěřitelně pracovitá žena, která se od svých 12let starala o dva mladší bratry a nemocnou matku, která ležela v kuchyni a z postele dirigovala celou domácnost. Její táta Franc Lindovský byl stavitel a dlouhá léta byl v zajetí v Rusku. Když se vrátil můj praděda z Ruska, bylo to příjemné překvapení pro rodinu, neboť si mysleli, že je už léta mrtvý. Můj praděd byl velice oblíbený člověk, proto si ho občané Slatiny zvolili za starostu. Jako starosta obce založil první obchod konzum pro pohodlí občanů, kteří si předtím nechávali přivážet veškeré potraviny z Bílovce, který leží od Slatiny 7km, za které museli přeplácet sedláky, kteří jim účtovali dopravu. Protože sedláci ztratili příjem za dopravu a místní obchod velice prosperoval, v hospodě u pana Langra, kde se večer scházeli, se opili a podplatili opilce Johana a zorganizovali zapálení domu mého pradědy. Babička mně několikrát v dětství vyprávěla, jak při požáru byli schopni vynést pouze jejich nemocnou maminku a dva spící bratry a stáli ve sněhu bosí a přihlíželi, jak se všechno ztratilo v plamenech. Praděda byl velice oblíbený a byl výstřední tím, že neuměl kurvovat a fixlovat při práci, jak to dělali ostatní spoluobčané po celý život, dožil se 96let, přesto ho nikdo neslyšel o nikom říct něco špatného, i když by si to někteří lidi přáli, a nikdy nevy pustil sprosté slovo z úst. Můj praděda nevěřil v boha, nikdy

nechodil do kostela, ale taky se nikdy nerouhal. Moje babička, která se narodila v roce 1899, byla ateistka, aniž to o sobě věděla, a na rozdíl od svého táty mně říkala, že se může na boha vysrat, že jí stejně hovno pomůže. Od mojí babičky jsem si vzal dvě poučení. Nevěř v boha a nezabíjej čas návštěvou kostela a čtením té přitroublé knížky, které se říká Bible. Taky další věcí, kterou si mám na celý život pamatovat, je, že Němci jsou kurva Němci, a co nás to učí za blbosti ve škole, když nám říkají, že východní jsou dobří a západní špatní. Když jsem jednou oznámil, že jdeme vítat východní Němce, řekla mně, že si můžu vybrat, běž a vítej je, nebo neběž a nevítej je, ale jak ještě jednou o těch Němcích cekneš, tak tě zabiju motykou. Taky jsem v útlém dětství pochopil, že Rusové, kteří nás osvobodili ve čtyřicátém pátém, jsou kurvy taky. Jelikož jsem měl rád Beatles a byl obdivovatelem anglické beatové kultury, v jedné slabé chvíli jsem oznámil babičce, že když Rusi a Němci jsou kurvy, možná Angličané budou dobří. To jsem se ale velice mýlil, protože babička mně okamžitě vysvětlila, že Angličané jsou ještě větší kurvy než Rusi a Němci, protože nás při Mnichovské dohodě zradili, a v případě, že jí někdy oznámím, že mám rád francouzské filmy, mě upozornila, že si mám uvědomit, že Francouzi jsou větší kurvy než Angličané, protože společně s Angličany nás zradili a ještě navíc žerou žáby.

Byl nádherný prázdninový den a já kolem desáté ráno přiběhl ke Kadulům, kde na schodech před domem seděl Jiří, který mně oznámil, že lidi jsou blbci, že jeho máma, ač to nerad říká, je kráva, když nemůže pochopit, že by ho mohli doma využít lépe, kdyby mu zadali tisíce matematických úkolů a on je řešil a nemusel chodit pracovat na přitroublé pole. Tento den byl význačný tím, že se vzbouřil, vzepřel rodině a odmítl na pole jít pracovat a jeho matka ho nezmlátila šňůrou od žehličky a řekla mu, že na něho nemá teď čas a že ho zabije, až budou ukončeny zemědělské práce. Já jsem ho utěšoval, že bez jeho pomoci se zemědělské práce prodlouží, takže má velkou šanci, že se prodlouží o několik hodin i jeho život. Sami jsme se rozesmáli a utěšili se tím, že i když nás rodiče mlátí jako slámu, že přece máme nějakou šanci přežít. Bylo to krásné dopoledne a my jsme si ho plnými doušky užívali, to nádherné letní počasí, ten teplý vzduch a toho, že rodiče nebyli poblíž. Z té velké radosti jsme se začali po zahradě honit, požduchávat a prostě vyvádět. Naše radost skončila velice brzy. Při nevinném požduchávání jsem zakopl o dřevěnou hranu domácky vyrobeného skleníku a při pádu na skleníkové okno, které jsem prorazil pravou rukou, jsem si vážně zranil a pořezal zápěstí. Jiří zpanikařil a odběhl domů a já jsem levou rukou se snažil zastavit crčící krev. Jelikož u Kadulů nebyl nikdo doma kromě Jiřího, který mi nepomohl, zbývala mi jediná možnost, vyhledat pomoc u nás doma, kde právě byla jenom babička. Když jsem běžel

směrem domů, pamatuju si, že jsem vůbec neměl strach, že vykrvácím, ale měl jsem obavy, jak bude reagovat moje babička. Moje obava byla oprávněná. Babička přestala kopat v zahradě, když mě viděla celého od krve, ani se neptala, co se stalo, běžela ke mně a začala mě nesmyslně mlátit motykou. Při tom křičela, že jsem kurva pošast a že mě nemůže nikde na chvílku pustit, abych něco nevymamlasil. Vůbec se nezajímala o moje zranění a mlácení ukončila až naše sousedka Greta, která babičku zastavila a snažila se jí vysvětlit, že potřebuju ošetřit. Ten den jsem měl štěstí, protože jsme bydleli blízko zámku, v kterém zrovna v ten den byla poradna pro maminky, a paní doktorka, která do poradny dojížděla, mi ránu zavázala a s milým úsměvem mně popřála příjemné prázdniny. Nechápatě nad vším kroutila hlavou. Ve čtyři odpoledne přijela z práce moje maminka, které babička vysvětlila, jak jsem nemožný a neposlušný, jak je těžké se o mě starat a jak všeho už má plné zuby se mnou. Maminku stěžování babičky vytočilo k nepřičetnosti, začala na mě křičet, že si ničeho nevážím, že s tatou musí pracovat v nepřetržitém provozu, v hluku, smradu, abych já se měl dobře, a usoudila, že jsem zřejmě od babičky dostal malý výprask, tak mě začala nepřičetně mlátit po hlavě a po zádech a asi po pěti minutách intenzivního mlácení jí to přestalo bavit a řekla mně, že už na mě nemá nervy, že už se se mnou nebude párat a že se mám těšit na druhý den, kdy přijede z práce tata, který v ten den dělal šestnáctku, a ten si to se mnou pořádně vyřídí. Ten večer jsem neměl chuť na nic, nedíval jsem se ani na televizi značky Mánes, kterou jsme měli jako první rodina na vesnici. Lehl jsem si do postele, nemohl jsem strachem usnout a hluboce jsem litoval, že jsem se blbec nechal ošetřit a nenechal jsem ránu vykrvácet. Před spaním jsem měl na mysli jediná slova: Tak nám hezky začínají ty zkurvené prázdniny. Můj otec se vrátil z šestnáctky, nemohl se dočkat, aby si mohl okamžitě se mnou vyřídít účty z včerejšího dne mlácením a bušením do mě. Překonal rány motykou od babičky a pociťoval jsem, že měl silnější údery než mama. Musel jsem se zapřísahat, že už nikdy nebudu otravovat babičku, která mě má na starosti, aby moje maminka mohla pracovat společně s tatou a tím mně vytvořit nádherné podmínky pro můj budoucí život. Taky mně asi hodinu nadával, jak jsem pitomý, nemožný a jak budu tak pokračovat, tak přes tu svoji pitomou blbost se stejně jednou někde přizabiju a oni už konečně budou mít s maminkou spokojený život a klid.

V dalších dvou dnech se stalo něco neobvyklého, co jsem nemohl pochopit, čemu jsem nerozuměl a co mě překvapilo. Totiž tyto dva dny mě nikdo z členů rodiny nezmlátil, z čehož jsem byl mírně nervózní a bál jsem se, že se rodina na mě domluvila se změnou výchovy, z čehož jsem měl obavy, neboť jsem se bál, že nový druh výchovy může poznamenat můj budoucí život. Nálada v rodině byla úžasná, neboť jsme

oslavovali dědové narozeniny, kterých se zúčastnil místní farář, komunistický starosta obce Slatiny, strýc Slávek, neutrální člen rodiny, a můj děda, který na oslavu narozenin pořádal karetní hru mariáš, která málem dopadla tragicky. Pan farář se nám nepříčetně opil, můj děda Robert v mírné opilosti vynadal švagrovi Frantovi, že komunisté jsou kurvy, že nevěnně zabili doktorku Miladu Horákovou, generála Píku, a jestli mu ještě bude tvrdit, že Jan Masaryk spáchal sebevraždu vyskočením z okna, tak ho můj děda, toho předsedu, chytne a vyhodí z našeho okna, aby si přesně uvědomil, jak to skutečně bylo. Strýc Slávek se pochlubil, že jako 17letý chlapec se přidal k sovětské armádě a neaktivněji ze všech členů rodiny se zasloužil o osvobození naší vlasti. Načež mu můj děda oznámil, že taková svoboda stejně stojí za hovno. Oslava byla ukončena násilným odvozem opilého faráře, který organizovala babička, neboť se všem snažila vysvětlit, že to bude veliká ostuda, když toho faráře celá vesnice uvidí, jak se u nás nezřízeně ožral. Když se babičce úspěšně podařilo oslavu rozehnat, vznikla doma neuvěřitelně příjemná nálada, v které se babička rozhodla, že se bude společně se mnou dívat na film. Byl jsem z toho v šoku, neboť to byl francouzský film. Když se ve filmu objevila Eiffelova věž, zeptal jsem se babičky, jestli ví, jak se ta věž jmenuje. Babička neměla o názvu ani páru, tak jsem jí řekl jméno, načež ona se mě okamžitě zeptala, na co ta pitomá věž je, a já jí vážně odpověděl, že tuto věž postavili Francouzi pro sebevrahy, kteří můžou nahoru vylézt a pohodlně dolů seskočit, aby se mohli zabít. Babička se okamžitě zeptala, kolik těch sebevrahů se zabilo, já jsem byl otázkou mírně překvapen a bezmyšlenkovitě jsem řekl, že devět, na což ona mně odpověděla, že to musí být asi nové. V této příjemné náladě u francouzského filmu jsem po dlouhé době šel šťastný a veselý spát. Ráno se veškeré štěstí rozplynulo, neboť mě vzbudil otec, který křičel, že bych jenom vespával a nemám žádný vztah k práci a že mám dlouhé vlasy a že je už šest hodin a ještě jsme nestačili nic udělat. Já jsem neochotně vstal, což ho vytočilo k nepříčetnosti a pomstil se mně tím, že z komory vytáhl elektrickou mašinku na stříhání vlasů a potupně mě ostříhal jako vězně, aby mně dokonale zpříjemnil zbytek prázdnin. Stříhání trvalo asi půl hodiny, neboť jak on sám řekl, si na mně musí nechat záležet, abych dobře vypadal. Moje vlasy byly 2mm dlouhé po celé hlavě v době, kdy celý svět oslavoval Beatles. Celý průběh stříhání jsem probrečel, což tatínkovi dělalo upřímnou radost, kterou nebyl schopný zakrýt. Po dokončení tohoto potupného aktu jsem se dokázal asi dvě minuty dívat do zrcadla a nechtělo se mně žít. Nálada byla bez vlasů. Celý den jsem neochotně pracoval, na otázky jsem neodpovídal, mírně jsem trucoval a hluboce jsem záviděl všem sirotkům světa. Příští den byl otec v práci, mně se zvedla nálada, rozhodl jsem se, že si zpříjemním den střílením z praku. V dědové dílně jsem objevil

zapečetěnou krabici, ve které byly 9mm naolejované šroubky, které jsme nezakoupili, ale byly ukradené naším strýcem z místní Kohinorky. Proto jsem neměl starost, že rodině způsobím finanční újmu. Stále silně poznamenaný událostí s vlasama jsem nesmyslně prakem střílel ze zadní zahrady přes dům do přední zahrady. Moje střelba byla přerušena zoufalým výkřikem. Okamžitě jsem se střelbou přestal a běžel jsem domů v tušení průšvihů. Přiběhl jsem do kuchyně, kde vidím strýce Frantu, který nadšeně s rozseklým rtem vysvětloval mému dědovi, že při příchodu k našemu domu viděl letět letadlo, z kterého se uvolnil nový naolejovaný šroubek a zasáhl ho do rtu. Šroubek držel jako důkaz v ruce a ukazoval ho celé udivené rodině. Po odchodu strýce Franty mně tata oznámil, že zítra pojedou navštívit bratrance Jaroslava, který bydlel v Hulíně, abych jeho rodině pomohl natírat plot. Mělo to být na dva dny. Po příjezdu do Hulína byl bratranec nadšením bez sebe, že mě vidí, okamžitě nátěrovou akci odvolal s tím, že přijela vzácná návštěva a že prý se může na celý plot vysrat a že já se můžu vysrat na svoje vlasy a v podstatě, že se můžeme vysrat na celý svět a že o víkendu má připravenou velkou akci a že je mnohem nebezpečnější než moje střelba z praku. Rodičům oznámil, že se mu udělalo špatně a že je absolutně nevhodné a neslušné, abych sám natíral plot. Celé odpoledne jsme strávili v jeho pokoji, kde mně ukazoval různé fotografie, které jsem předtím nikdy neviděl. Při poslouchání magnetáku mně oznámil, že je jeho otec vedoucí komunistické strany Hulína a že je zažraný komunist a že ho velice sere. V 11.30 v noci začíná akce, kterou už připravoval se svým kamarádem Lubošem, a se smíchem na rtech mi oznámil, že jsem do akce vítán. O podrobnostech mě bude informovat přímo v akci. V 11.30 zaklepal na okno jeho kamarád Luboš, dal nám znamení, že čeká venku, a my jsme s bratracem potichoučku opustili pokoj, abychom nevzbudili komunistu a jeho manželku. V předsíni jsme otevřeli dveře na půdu a vylezli na ni. Na půdě byl připraven batoh, v kterém bylo asi 12 kg soli balené v kilogramových sáčkách. Batoh jsme vzali, tiše opustili půdu a dům a vyrazili na náměstí. V neděli v 9 ráno mělo být v centru náměstí odhalení nové sochy V. I. Lenina. Celý Lenin byl zahalen rudou látkou. Já jsem hlídal a bratranec s Lubošem po půl hodinové namáhavé akci velice šikovně nasadili batoh Leninovi na záda. Luboš potom velice obratně kuchyňským nožem nabodl batoh, z kterého se vysypala sůl, která byla zrovna v té době zdražena. Potom mě tito milí chlápci požádali, abych vymyslel nějaké vtipné heslo, jelikož věděli, že jsem umělecky založený. Já je nezklamal, heslo se líbilo, smáli se a drželi se za kule.